

ת"פ 27970/02/22 - מדינת ישראל נגד עומר שלוש

בית משפט השלום בחיפה

ת"פ 27970-02-22 מדינת ישראל נ' שלוש
תיק חיצוני: פמ"ח 946/19

בפני מאשימה נגד נאשם
כבוד השופטת, סגנית הנשיאה טל תדמור-זמיר
מדינת ישראל
עומר שלוש
החלטה

עניינה של החלטה זו - בקשת הנאשם לבטל את כתב האישום שהוגש נגדו, מחמת שהמאשימה לא קיימה את הוראות סעיפים 57א ו-60 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982 (להלן: "**החסד"פ**").

כתב האישום

1. כתב האישום שהוגש ביום 13.2.22, מחזיק שני אישומים. האישום הראשון מייחס לנאשם עבירות של גניבה בידי עובד, זיוף בכוונה לקבל דבר בנסיבות מחמירות, שימוש במסמך מזויף בנסיבות מחמירות וקבלת דבר במרמה בנסיבות מחמירות - כולן בוצעו בשנת 2014 - והאישום השני מייחס לו ריבוי עבירות של קבלת דבר במרמה בנסיבות מחמירות, שבוצעו בשנת 2015.

תמצית טענות הצדדים

2. **לטענת הנאשם** חלוף הזמן בין ביצוע העבירות (בשנת 2014-2015) ובין הגעת התיק למאשימה (6.3.19) ובין הגעת התיק למאשימה ובין הגשת כתב האישום מלמד כי המאשימה פעלה בניגוד ללוחות הזמנים שבהנחיית היועמ"ש הרלבנטית ובניגוד להוראת סעיף 57א לחסד"פ. מכאן, נטען, קמה לנאשם הגנה מן הצדק, שמצדיקה את ביטול כתב האישום. עוד נטען כי בהעדר אינדיקציה שנשלח לנאשם מכתב יידוע, המאשימה הפרה גם את הוראת סעיף 60א לחסד"פ ואף משום כך יש לבטל את כתב האישום.

3. **המאשימה טוענת** כי היא לא חרגה מהמועדים הקבועים בהנחיית היועמ"ש, בשים לב לכך שהעבירות המיוחסות לנאשם הן עבירות מסוג פשע ואף המשטרה לא חרגה מהתקופה הקבועה בנהלים. עוד נטען בהקשר זה כי חלוף הזמן בין ביצוע העבירות ובין הגשת כתב האישום אינו מצדיק, כשלעצמו, את ביטול כתב האישום, אלא, עשוי, לכל היותר, להצדיק הקלה בעונש. בהתייחס למכתב היידוע, המאשימה טענה כי שלחה לנאשם מכתב יידוע בדואר רשום,

כמצוות המחוקק, הזכירה כי די בכך כדי לקיים את חזקת המסירה והוסיפה כי במקרה דנן המכתב אף נמסר לידי הנאשם. מהטעמים האמורים, המאשימה ביקשה לדחות את בקשת הנאשם.

דין

4. אשר לטענת השיהוי בהגשת כתב האישום - סעיף 57א(א) לחסד"פ קובע כי "משך הליכי חקירה והעמדה לדין יהיה בהתאם לתקופות שיקבעו בנהלי רשויות החקירה באישור היועץ המשפטי לממשלה ובהנחיות היועץ המשפטי לממשלה, לפי הענין; לא יוגש כתב אישום אם חלפו התקופות בנהלים ובהנחיות כאמור אלא בהסכמת היועץ המשפטי לממשלה".

5. סעיף 4 להנחיית היועמ"ש מספר 4.1202, שעניינה "משך טיפול התביעה עד להגשת כתב אישום" (להלן: "ההנחייה") קובע כי בתיקים שעניינם עבירות מסוג פשע יש לפעול לסיום הטיפול בתיק בתוך 24 חודשים.

סעיף 4.ג. להנחייה מונה את העילות שבהתקיימן ייעצר מניין פרקי הזמן הקצובים לטיפול בתיק. בין העילות העברת התיק להשלמת חקירה. קרי, פרק הזמן שבין מועד ההוראה להשלמת החקירה ובין העברת חומר החקירה בחזרה לתובע לאחר השלמת החקירה, לא יובא במניין פרק הזמן הקצוב לטיפול בתיק.

סעיף 4.ד. להנחייה קובע כי ניתן להאריך את פרק הזמן הקצוב לטיפול בתיק לתקופה ראשונה שלא תעלה על 6 חודשים, בכפוף לדיווח לפרקליט המחוז או לראש יחידת התביעות.

6. נחזור לענייננו, שבו השתלשלות העניינים היתה כלדלקמן:

∞ הנאשם נחקר לראשונה באפריל 2017.

∞ החומר הועבר לפרקליטות ביום 3.3.19.

∞ ביום 10.7.19 התיק הוחזר למשטרה לצורך השלמת חקירה.

∞ ביום 29.6.20 התיק חזר לפרקליטות לאחר שבוצעה השלמת חקירה.

∞ כתב האישום הוגש ביום 3.2.22, לאחר שהתקבלה החלטה על הארכת משך הטיפול בתיק.

מהאמור לעיל עולה, כי אפילו אניח שמתוך התקופה של השלמת החקירה יש למנות 5 חודשים במסגרת פרק הזמן הקצוב לטיפול בתיק על ידי המאשימה (ראו ה"ש 5 בהנחייה), אזי המאשימה לא פעלה בניגוד להנחייה, שכן היא דאגה לקבל הארכה של פרק הזמן הקצוב והגישה את כתב האישום בטרם חלפו 6 חודשים נוספים (סעיף 4.ד. (1) להנחייה).

7. אשר **לטענה שלפיה השיהוי בהגשת כתב האישום מקים לנאשם הגנה מן הצדק** - אכן, בפסיקה נקבע כי ייתכנו מקרים נדירים שבהם השתהותה של התביעה בהגשת כתב האישום תהיה בלתי סבירה באופן שיצדיק את ביטולו של כתב האישום, ביחוד כאשר ההשתהות אינה נובעת מסיבות מוצדקות (ע"פ 7014/06 **מדינת ישראל נ' אהרון לימור** (4.9.07)). אלא, שכפי שהוסבר לעיל, בענייננו אין אלה פני הדברים ולכן איני סבורה כי חלוף הזמן בין ביצוע העבירות ובין הגשת כתב האישום מצדיק את ביטול כתב האישום. חלוף הזמן האמור יקבל ביטוי, ככל שיעלה הצורך, במסגרת הדיון בעונש הראוי לנאשם.

8. אשר **לטענה כי המאשימה הפרה את חובת היידוע** - סעיף 60א (א) לחסד"פ קובע כי רשות התביעה שאליה הועבר חומר חקירה הנוגע לעבירת פשע תשלח לחשוד הודעה על כך לפי הכתובת הידועה לה. סעיף 60א (ג) קובע כי משלוח הודעה לפי סעיף זה בדואר רשום, מהווה המצאה כדין, אף בהעדר חתימה על אישור מסירה.

בענייננו, מהמסמכים שהגישה המאשימה (העתק מהמכתב שנשלח, צילום תעודת זהות של המבקש ופלט שכותרתו "מעקב דברי דואר" של מדואר ישראל) עולה כי ביום 4.4.21 נשלח לנאשם בדואר רשום מכתב יידוע וכי הוא נמסר לידיו ביום 18.4.21. מכתב היידוע כולל את שמו המלא של הנאשם, את מספר הזהות שלו ואת כתובתו. עיון בצילום הספח של תעודת הזהות מעלה כי הכתובת, לרבות מספר תיבת הדואר הנזכרת בה, זהה לכתובת שאליה נשלח מכתב היידוע. היינו, המאשימה מילאה חובתה כדין ושלחה לנאשם הודעה כנדרש, לכתובתו הרשומה במשרד הפנים.

סוף דבר

בקשת הנאשם לביטול כתב האישום נגדו, נדחית.

קובעת המשך דיון מוקד ליום 18.9.23 בשעה 10:30.

המזכירות תשלח העתק ההחלטה לצדדים.

ניתנה היום, י"א אב תשפ"ג, 29 יולי 2023, בהעדר הצדדים.